

Jag började min akademiska bana för drygt 40 år sen och läste matematik, fysik och teoretisk fysik, det senare också ett år på doktorandnivå.

Då var jag aktiv i FNL och kommunistiska rörelser och försökte vara en god dialektisk materialist men var nog inte så väl genomtänkt. Men vet att jag var övertygad om att människan bara var sin kropp och att frågan om liv efter döden var både avgjord och ointressant.

Men mest var jag vetenskapstroende eller än mer matematiktroende dvs var övertygad om att det var genom matematik som vi kunde nå Sanningen. Och det var också en matematisk upptäckt när jag läste Einsteins relativitetsteori 1971 som blev starten för ett andligt sökande.

De flesta vet att man anser att Einsteins teorier utesluter överljushastighet. Ändå letade man efter sådana partiklar tachyoner. Jag läste en sådan artikel där man stoppade in överljushastighet i Einsteins formel som gav imaginära tal. Men man menade att tachyoner kunde ha imaginär massa då de aldrig kunde vara i vila i vanliga system.

Ok men jag tyckte det var lite väl ad hoc och ett bra exempel på att hålla nytt vin i gamla läglar. Så jag tänkte att finns det tachyoner borde deras system vara likvärdiga och gjorde precis som jag lärt mig för att härleda Lorentz transformationerna. Jag upptäckte då när jag förenklade och bara hade två dimensioner x , t ett minus tecken som inte kunde gälla vid låga hastigheter. Men eftersom jag nu var intresserad av höga hastigheter tog jag minus tecknet. Det var lätt att räkna ut men var omskakande att se att man då får formler som bara gäller för överljushastighet! Då fanns vår vanliga värld, ljusvärlden och en värld bortom ljuset, vad nu det var

Men det gick inte lika lätt med tre rum och en tid (enl en matematisk sats som jag lärde mig på 2 betyg om kvadratiska formers signatur) så för att kunna använda minustecknet kom idén att lägga till två dimensioner som såg ut som tider. Detta skakade om mig ännu mer.

Jag berättade för en docent men han sa att jag måste ha räknat fel för det fanns andra härledningarna som inte hade detta minustecknet. Jag tyckte fysik var svårt men var duktig i matematik så jag visste att jag räknat rätt. När jag kollade på det han refererat till såg jag istället att de hade gjort antaganden som inte kunde vara giltiga vid överljushastighet. På den tiden var det inte inne med flera dimensioner (på 20- 30 talet gjordes en del med 5 dimensioner men ingen höll på med det längre) (flera år senare såg jag en artikel från 1969 om överljushastighet med en rum och en tid men sexdimensioner, tre rum tre tid hittade jag först från 1977)

Så kanske jag helt övergett detta om jag inte hade åkt på ett sommarläger med Förbundet Kommunist. Där var det några kloka kamrater som menade att det måste också finnas ett subjekt om vi ska förändra världen, inte bara objekt. Så de bildade en "materio-idealisk fraktion".

Så en kväll satte jag mig ned och skrev om materia och objekt och subjekt och började som god materialist, Sen kom en avgörande punkt. Först skrev jag: Det är lätt att förstå att hjärnan skapar medvetandet (det subjektiva) eftersom hjärnan är det mest komplexa vi känner till.

Men då kom plötsligt ett NEJ DET STÄMMER INTE

två hjärnor som kommunicerar med ord, gester mm, tre hjärnor, alla människor som

kommunicerar, allt levande ja hela jorden och universum är mer komplicerat! Så på rent materialistisk grund kom jag fram till att Världsanden existerade.

Sen var det morgon utan jag visste att tiden gått så fort. Jag har det skrivna kvar. Visst förekom det lite rödvin i måttliga mängder men jag var absolutist och inga andra droger fanns så jag kunde inte avfärda min upplevelse på det sättet. Men hade jag inte haft matematiken med sex dimensioner och överljushastighet hade jag nog viftat bort det. Jag blev väl omhändertagen av mina kommunistiska kamrater när jag talade om världsanden.

Men sen lämnade jag det politiska och började läsa parapsykologi och religion. Hittade så en bok av den svenskamerikanske astronomen Gustaf Strömberg The Soul of the Universe som klart visade att det gick att förena ett vetenskapligt tänkande med en andlig tro. Det var mycket om liv och celler som jag inte kunde något om . Men Strömberg talade också om medvetandet och minnet i rumtiden vilket gjorde ett mycket starkt intryck för rumtiden var mitt specialområde. Såg sen en annons om Transcedental meditation och tänkte det måste finnas ett sätt att komma tillbaks till "det " som jag upplevt vad det nu var. Så jag började meditera och jag var också meditationslärare ett tag men började sen läsa till läkare.

Då i samband med anatomistudier och dissektion av döda kroppar var det naturligt att fundera över vad döden var. Var då mer öppen och när jag så läste Raymond Moodys bok om nära-döden-upplevelser så fick jag samma starka intuitiva känsla som när jag fick se sex dimensioner att det fanns något mer. Och när personer talade om att de upplevt just fler dimensioner började jag fundera på om det kunde finnas något samband. Och på den vägen är det. Jag blev sedan ungdomspsykiater och är överläkare på Universitetssjukhuset i Örebro.